

Eiere som styrer gir
størst lønnsomhet

Av Kjell Thompson

Norske børsnoterte selskaper har lavere personlig eierskap enn noe annet europeisk land. Dessuten har selskapene sjelden store eiere, og eierne deltar som regel ikke i styrearbeidet.

Samtidig viser det seg at det direkte, personlige eierskap gir størst lønnsomhet. Her ligger betydelige muligheter for å øke verdiskapingen i norsk næringsliv. Men forutsetningen er at eierne involverer seg i en helt annen grad enn i dag. Dette viser forskning ved Institutt for finansiell økonomi ved Handelshøyskolen BI.

- Eierskap og styrearbeid er en nøkkel til den gode bedrift. Derfor er mitt råd til eiere med betydelige eierposter: Gå inn i styret, ta makten og vis ansvar. I styret skal ikke eierne "sitte", men arbeide – hardt og målbevisst, sier professor i finansiell økonomi, Øyvind Bøhren ved Handelshøyskolen BI. Sammen med førsteamanuensis Bernt Arne Ødegaard har han i et forskningsprosjekt analysert eierens innflytelse på verdiskapingen i norske børsnoterte selskaper. Hans konklusjon er at norske eiere har mye å tjene på å skjerpe seg.

- *Er eierskap viktig?*

- Ja, det er en sammenheng mellom hvordan et selskap eies og hvordan det drives, sier Bøhren.

Han er litt oppgitt over at så mange har så sterke meninger om eierskap, samtidig som faktagrunnlaget de bygger på virker svært så tynt. Særlig på Stortinget er det mye "synsing", ikke minst om utenlandsk eierskap og den eventuelle verdien av nasjonal kontroll over norske selskaper. Dette er noe av bakgrunnen for at Øyvind Bøhren og Bernt Arne Ødegaard har forsøkt å trenge inn i materien.

- Vi er vant til å tenke på egenkapital som kapital. Vi må tenke på egenkapital først og fremst som eierskap. Det er spesielt viktig hos oss. Vi mangler ikke kapital, men godt eierskap. Eierskap er en produksjonsfaktor på samme måte som kapital og arbeidskraft. Eierskap er viktig, sier Bøhren.

Staten øker

Bøhren og Ødegaard har først kartlagt eierskapet i de børsnoterte selskapene, og deretter sett på sammenhengen mellom eierskapet og verdiskapingen. De har beregnet verdien av aksjene som eies av det offentlige, av internasjonale eiere, institusjonelle (finansielle eiere) og personlige eiere. I tillegg kommer som en femte eiertype; de industrielle eiere. Det vil si indirekte eierskap gjennom norske, private bedrifter som ikke er institusjonelle. Tallene er verdiveiede gjennomsnitt for perioden 1989-1997, og viser andel av samlet markedsverdi av egenkapitalen på Oslo Børs:

<i>Eiertype</i>	Totalt	Industri	<i>Selskapstype</i>		
			Finans	Shipping	SMB
Offentlig	18	23	23	1	2
Internasjonal	31	33	24	28	27
Institusjonell	18	18	18	18	16
Industriell	23	17	26	41	33
Personlig	10	9	9	12	22

I mellomtiden har Statoil og Telenor gått på børs. Det betyr, paradoksalt nok, at mens statens andel av samlet norsk verdiskaping blir redusert, øker statens andel av aksjene notert på Oslo Børs voldsomt. Statens andel har de siste par årene steget fra 18 til 35 prosent, og privates andel sunket tilsvarende. I dag ser tallene annerledes ut.

(Se artikkel om statens eierinteresser side xx)

Over 90 prosent av eierne ikke med i styrene

- Det spesielle ved eierforholdene for børsnoterte selskaper i Norge er at vi har det laveste personlige eierskap av alle land i Europa; rundt åtte prosent. Denne andelen har dessuten vært fallende i vår undersøkelsesperiode. Gjennomsnittstallet for Europa utenom Norge er 28 prosent, varierende fra 15 til 57 prosent. Skulle vi også ta med personlig eide bedrifter og familiebedrifter utenom Oslo Børs, ville nok den personlige andelen øke. Men det ville også statens eierskap. Staten sto visstnok for omtrent halvparten av alle bedrifters verdiskaping i Norge før delprivatiseringen av Telenor og Statoil. Det er et uvanlig høyt tall, sier Bøhren.

- Det høye internasjonale eierskapet i Norge – ca en tredjedel av børsverdien, er vi derimot ikke alene om i Europa. Flere andre land har like stort innslag av utenlandske eiere. Tallet spratt opp i begynnelsen av 80-årene og har ligget stabilt siden. En annen eiertype vi har studert spesielt er aksjeeier av primær-innsiderere, det vil si egenkapital som eies av styret og ledelsen. I Norge eier primær-innsiderne i gjennomsnitt åtte prosent av aksjene i det selskapet de arbeider for, men jeg har ingen internasjonale tall til sammenligning. Åtte prosent innsidere betyr imidlertid at minst 92 prosent av eierskapet ikke er til stede i styret og ledelsen. Her ligger et stort potensial for forbedring av lønnsomheten.

Problemet med et stort selskap er skillet mellom eierskap og kontroll. Om jeg er aksjonær i Orkla, er det Finn Jebsen og Orklas styre som disponerer mine penger. Skal man få konsernsjefen og styremedlemmene i Orkla til å opptre som vi – aksjonærene – vil, er det viktig at ledelsen og styremedlemmene eier betydelige aksjeposter. Da erstattes pisker med gulroten i verdiskapningen.

- Hvorfor er det blitt slik at staten eier så mye og private så lite i Norge?

- Jeg er ingen økonomisk historiker, men jeg tipper det må være effekten av minst to ting: Vi ble sent industrialisert, og det ble ikke bygget opp mange virkelig store private formuer før staten ble en stor aktør i næringslivet. Vi hadde en del formuer i shipping og trelast, men de sørget markedet for å eliminere over tid. Den andre forklaringen kan være 65 år med sosialdemokrati, der flertallet av oss har sett på inntektsutjevning og solidaritet som et edelt og viktig mål på veien mot et sivilisert samfunn. Ved at skattesystemet er brukt til å drive inntekts- og formuesutjevning har vi ikke fått noen stor kapitalistklasse. Om dette er bra eller ikke, er et politisk spørsmål. Personlig kan jeg tenke meg verre katastrofer for et land enn å ha få milliardærer. I eierskapssammenheng er det likevel verd å merke seg at fraværet av en privat kapitalistklasse gjør at det er vanskelig å privatisere statlig eierskap og samtidig ha aversjon mot utlendinger. Telenor- og Statoil-privatiseringene illustrerer dette.

Bøhren sier at et annet spesielt trekk ved eierskap i Norge er lav grad av konsentrasjon. Det måler han ved å se hvilken eierandel de store eierne har i gjennomsnitt. Største eier i norske børsnoterte selskaper har gjennomsnittlig 29 prosent av aksjene, mens tallet for resten av Europa ligger på nesten 50 prosent. Derimot er eier nummer to og tre i norske selskaper større

enn i andre land. - Det betyr at eierkonsentrasjonen i Norge er lav og flat. I motsetning til i Europa for øvrig, kan ikke den største eieren herske alene, men må samarbeide med de andre.

Direkte eierskap gir størst lønnsomhet

- *Hvor stor betydning har eierskapet for et selskaps lønnsomhet?*

- Det direkte eierskapet gir høyere verdiskapning enn det indirekte. Det spiller liten rolle om det indirekte eierskapet er privat - for eksempel via et aksjefond - eller statlig, for eksempel gjennom Nærings- og handelsdepartementet. Direkte eierskap gir uansett større lønnsomhet enn indirekte eierskap. På den annen side: Jo større den største eieren er, jo dårligere går det – hvis den store eieren er passiv og ikke deltar i styrearbeid. En stor og passiv eier er det verste et selskap kan ha. Da er spredt, passivt eierskap bedre. Hvis selskapet da går dårlig, kan noen andre kjøpe opp de små postene og disiplinere ledelsen og styret. Hvis den store eieren for eksempel er staten – og aksjene dermed ikke er i omløp – kan ingen gjøre noe for å justere kursen. Det er problemet med det konsentrerte eierskap. Våre tall tyder på at de fleste store eierne i Norge er passive i den forstand at de ikke arbeider i styret..

Men selv om direkte eierskap er best, gjelder heller ikke dette ubetinget, ifølge Bøhren:

- Selv om selskaper med høy eierandel blant ledere og styremedlemmer går best, holder dette bare opp til et visst punkt. Når disse innsiderne eier svært mye, dukker det nemlig opp nye problemer. Hvis for eksempel 80 prosent av egenkapitalen eies av fem personer i styret, blir det liten omsetning av aksjen. Ny informasjon bruker lang tid på å slå ut i kursen. Dessuten kan det bli fristende for de store eierne å ta beslutninger som de små ikke ser seg tjent med. Dette er den klassiske konflikten mellom majoritet og minoritet. Det dreier seg om potensiell formuesoverføring fra majoritet til minoritet, og kalles gjerne for ”Røkke-problemet”. Dette materialiserer seg nå gjennom tre store skjønner i våre domstoler. Både ved Aker RGI, Norway Seafoods og nå snart Aker Maritime bringes konflikten inn for retten fordi den store eieren, med loven i hånd, tvangsløser de små til en pris de små mener ikke reflekterer selskapenes virkelige verdi.

Men i de fleste norske selskaper er det mye å gå på når det gjelder innsideandel, sier Bøhren. I gjennomsnitt er bare 8 prosent av eierne representert i styret. - Her er altså ikke problemet en strid mellom majoritet og minoritet, men et fullstendig fravær av en majoritet eller store eiere. Dette betyr at makten over selskapets ressurser forskyver seg fra eierne til aksjeløse styremedlemmer og ledere.

Den gode eier

- *Hva er den ideelle eiersituasjonen i et større børsnotert selskap?*

- Det beste er at styret og ledelsen til sammen eier henimot halvparten av selskapet. Det ideelle er moderat store direkte eiere, for eksempel at fem styremedlemmer eier omkring 10 prosent hver. Våre tall tyder på at så lenge innsiderne holder seg under en samlet eierandel på 50 prosent, er det en positiv sammenheng mellom innsideeie og lønnsomhet. Her ligger et betydelig potensial for bedret lønnsomhet. Eierne må inn i styret. En stor eier bør selv delta og ikke sende forretningsadvokater. Også ansatte-eierskap er bra, men det monner ikke.

- Hvor stort er forbedringspotensialet?

- Vi har regnet på det og funnet at hvis vi drar opp innside-andelen med ett prosentpoeng – fra åtte til ni prosent – går selskapets markedsverdi gjennomsnittlig opp med en prosent og

egenkapitalverdien med fire prosent. Det utgjør i verdi omkring 20 millioner kroner. Dette er gjennomsnittstall og kan ikke brukes for ett enkelt selskap, men det viser klart at virkningene av eierne deltakelse i selskapet gir kraftige utslag. Ingen andre av de eierstyringstiltak vi har studert gir tilsvarende forbedring. Det er vanskelig å regne seg frem til hva forbedringen ville blitt om man gikk fra åtte prosent og helt opptil 50 prosent. På veien kommer også inn andre variable. Det man i alle fall kan slå fast, er at det ikke dreier seg om småpenger.

- Hvilken eierstruktur får vi i fremtiden?

- Jeg tror børsselskapene vil utvikle seg mer og mer i retning av indirekte eierskap. Det direkte eierskapet kommer snart til å være nesten borte fra børsen. Da er ikke spørsmålet hvordan vi kan komme tilbake til en situasjon med direkte eierskap. Den tiden er forbi. Spørsmålet er heller hvordan vi kan få det indirekte eierskapet til å virke som om det var direkte. Om 10 år begynner vi kanskje å nærme oss London-børsen, hvor omtrent 70 prosent av eierne er institusjonelle. Det betyr at fondene i Norge kommer til å være den største eiertypen, fulgt av utlendinger og staten.

Fondsselskapene inn i styrene

- De fleste passer bedre på sine egne penger enn på andres. Er det i det hele tatt mulig å få et indirekte eierskap til å virke som direkte?

- Som økonom tror jeg det er lømmeboka som motiverer profesjonelle investorer, i alle fall når det gjelder styring av store børsnoterte selskaper. Det betyr at profesjonelle representanter for institusjonelle investorer må inn i styrene, og de må ha direkte økonomisk fordel av å gjøre en god jobb. For eksempel at fondets styreprerrepresentant har resultatavhengig lønn basert på utviklingen i det selskap hvor vedkommende sitter i styret. Dette er samme logikk som at daglig leder har bonusavtaler basert på hva selskapet leverer. Det må gulrøtter til. Avlønn gjerne styreprerrepresentanter med aksjer, men ikke med opsjoner. Og selvsagt ikke med fallskjerner, slik noen har prøvd seg på nylig.

I dag sitter ikke lederne for fondsselskapene i styrene. Lovgivningen hindrer dem, men de vil sannsynligvis heller ikke. Da kan de ikke lenger drive med aktiv trading, som er fondsforvalternes klassiske kompetanse. Men det er minst to måter å tjene penger på for et fond. De ene er ved å trade bedre enn andre. Den andre er å være en bedre eier enn andre. Jeg tror flere fond kommer til å fokusere mer på den siste metoden til fortrengsel for den første. Masse empiri tyder dessuten på at den første metoden ikke skaper verdier.

- Men kan ikke slike gulrøtter også gi nokså absurde utslag?

- Det kan skje. Derfor må vi også ha straffeordninger når det går dårlig. Vi kan ikke ha jukseordninger som belønner når det går opp, uten at det blør når det går ned. I stor grad kan det skje ved at styreprerrepresentantene eier aksjer. Da er de med både opp og ned. Jeg tror lønnsystemet for styremedlemmer vil endre seg i årene fremover i retning av mindre fast lønn og mer variabel. Men heller ikke dette er uproblematisk. Et selskaps utvikling kan være helt uavhengig av hva ledelsen har gjort. I Statoil bestemmes resultatet trolig mye mer av oljeprisen enn hva Olav Fjell gjør. Uansett hvor klokt han jobber. Men trenden i retning av resultatlønn er tydelig. Samtidig forteller den senere tids historier med regnskapsjuks fra USA at resultatavhengig lønn er et dårlig system når det er lett å manipulere regnskapsstall. Dette er likevel ikke bare et spørsmål om svak lederetikk og slappe regnskapsregler, men også om hvor aktive eierne er i styringen av selskapet.

- *Du sier at det verste er en stor passiv eier. Men hva hvis man har en stor og aktiv eier som gjør mye dumt – en form for uopplyst enevelde?*

- En forutsetning for min argumentasjon er at eiere flest skjønner sitt eget beste i den forstand at de støtter de valg ledelsen gjør til selskapets beste. Nylig har vi sett eksempler på norske toppledere som synes å mene at det er ledelsen snarere enn eierne som skjønner eiernes beste, inklusive hvilke eiere som bør være i styret. Dette kan selvfølgelig være riktig i noen situasjoner, men det ville være et umulig generelt prinsipp. Havresekken skal passes av den som eier den; ikke av bukken.

Utenlandske eiere herser for lite

- *Hvilken betydning har eiernes nasjonalitet?*

- I vårt forskningsmateriale er det ikke mulig å se at nasjonalitet har noen spesiell betydning, bortsett fra ett unntak: De fleste utenlandske eiere er mindre interessert i makt enn det politikere flest synes å tro. Det typiske er at de ikke ønsker å drive aktivt eierskap. De vil bare spre sin portefølje passivt over mange land for å redusere risiko. En politisk innvending har jo vært at utenlandske eiere herser for mye med norske selskaper og får selskapene til å oppføre seg dårligere enn de ville ha gjort dersom eierne var norske. Derfor ønsker noen at staten skal eie tungt og passivt i for eksempel store norske finansinstitusjoner for å holde utenlandske eiere borte. Etter mitt syn herser utenlandske eiere trolig for lite. Vi ville hatt stort utbytte av flere utlendinger i norske styrever.

Det er flere indikasjoner på den lave interessen for makt. For det første: Selv om utlendinger som gruppe er den største eiertypen på Oslo Børs, er de uforholdsmessig sjelden blant de største eierne. De er oftere nummer fem enn nummer en. For det andre gir mange av dem frivillig fra seg sin stemmerett. I 1989 var fem prosent av de utenlandske investorene registrert på forvalterkonti. Dette betyr at eieren ikke kan stemme for sine aksjer. I dag er hele 60 prosent av de internasjonale eierne på Oslo Børs eid via forvalterkonti. For det tredje: Selv lenge etter 1995, da vi måtte avvikle forbudet mot at internasjonale eiere som gruppe maksimalt kan eie en tredel av et norsk aksjeselskaps stemmekapital, er utlendingene overrepresentert i B-aksjer. Selv når de kan kjøpe stemmerett via A-aksjer, kjøper de altså oftere stemmerettsløse B-aksjer enn andre. Alt dette reiser tvil om det klassiske norske bildet av den mektige utenlandske investor i våre børsnoterte selskaper.

- *Men kanskje heller ikke spesielt gode eiere?*

- Hvis det er internasjonal kompetanse på generalforsamlingene og i styreverommene vi vil ha, er de ikke gode eiere. På den annen side er det vel akkurat slik skeptikerne vil at utlendingene skal oppføre seg. Jeg mener utlendingene med fordel kunne utøve mer makt i forhold til hvor mye de eier. Generelt trenger vi eiere som tar tak. Og spesielt trengs de aktive internasjonale eiere i et land hvor utenrikshandelen er så stor som i Norge.

Røkke og Sveaas gjør kaka større

- *Hvordan ser du på eiere som Røkke og Sveaas?*

- Det er to sider ved eiere av denne typen – en god og en problematisk: Den gode er at store, dominerende og kompetante eiere kan hjelpe et selskap i drifts- og eiermessig nød på en bedre måte enn fondsforvaltere og statsråder kan gjøre. Jeg tror derfor eiertyper som Røkke og Sveaas kan tilføre stor samfunnsmessig verdi i restruktureringsfaser. Gjennom sitt hyperaktive eierskap makter de rett og slett å gjøre kaka større enn hva andre kunne få til. Problemet oppstår når denne kaka skal deles. Minoritetsutløsningssakene jeg nevnte i Røkke-systemet

illustrerer dette. Her er det minst to problemer. Den som stadig må kjempe mot en majoritet i rettssalene mister lett den tilliten som trengs når han eller hun skal reise kapital sammen med andre senere. Det andre problemet er at dersom ikke domstolene sørger for at minoritetsvernet er tilstrekkelig sterkt, vil hele kapitalmarkedet og dermed alle selskaper lide fordi småeiere nøler med å investere sammen med store. Effekten av svakt minoritetsvern vil være at tilgangen på risikokapital synker og kostnadene for kapital stiger, slik at investering og sysselsetting lider.

- *Men er det bra at selskapets skjebne står og faller med én person?*

- Over tid gjennomløper et selskap ulike faser. Også eierskap burde trolig skifte over tid, avhengig av hva slags eiere selskapet trenger mest. I kriser trengs konsentrert eierskap; en stor eier som kan ta faste grep uten å måtte samordne med fem tusen andre eiere. Når skuta er på rett kjøl er ikke behovet det samme. Da er "Røkke-eierskapet" mer verd andre steder. Amerikanske selskaper har i normale tider en svært så spredt eierstruktur, slik at makten ligger hos ledelsen. I det øyeblikk det begynner å galt, spretter det imidlertid gjerne frem noen kapitalister som kjøper seg opp og tar kontroll. De tar noen raske grep, kaster ut ledelsen og jobber hardt å få bedriften på bena igjen. Så selger de seg ut og går videre til neste renovasjonsjobb. Denne spesialiseringen i eierskap og tilhørende rolledeling mellom passivt indirekte og aktivt direkte eierskap avhengig av selskapet situasjon, skulle jeg gjerne sett mer av i Norge. Jeg tror det vil komme. Jeg tror det er et stort gevinstpotensial for dem som kommer først.

Styremedlemmene skal slite og svette

- *Hvordan kan eierskapet i norske bedrifter bli bedre?*

- Ved å sette godt styrearbeid i sentrum. Det bør være forbudt å si at du "sitter" i et styre. Du *arbeider* i styret. Der skal medlemmene slite, jobbe og svette. Vi skal heller ikke være negative til at folk som jobber i styret får skikkelig avlønning. Styrehonorarene kan gjerne dobles, og helst utbetales i form av aksjer i selskapet. Styret er nøkkelen til gode bedrifter. Derfor er det viktig å tenke konstruktivt om styresammensetning, kvalifikasjoner, kvotering og uavhengighet av daglig ledelse. Årsrapporten skal ikke bare inneholde opplysninger om styrehonorarer, men også om hvilke andre styret medlemmene arbeider i. Folk som sitter i 20 styret og arbeider i en time foran hvert styremøte, er en hån mot de seriøse. Det skal være langt sterkere trykk på at de som arbeider i styrene gjør skikkelig arbeid. Styret skal ikke være noe allmøte, men et effektivt beslutningsorgan på omtrent fem medlemmer. I et så kompakt styre kan ingen sove i krokene.

- Når det gjelder institusjonelle eiere, må vi tenke nytt. Hvordan skal vi få det indirekte eierskap til å virke som direkte eierskap? Det er det store spørsmålet. Vi må også gjøre noe med statens eierskap. Men selv om Ansgar Gabrielsen forsøker å selge ned, vil vi i overskuelig fremtid fortsatt ha et stort statlig engasjement i næringslivet. Derfor bør det før jo heller settes opp en brannmur mellom Næringsdepartementet som eier, og de departementer og statlige institusjoner som står for kontrollfunksjoner. I tillegg må staten skaffe seg en stall av profesjonelle styrefolk. Byråkratene kan ikke jobbe der. Jeg vet at alt dette er lettere sagt enn gjort. Det er jo først i det aller siste vi har kunnet begynne å snakke høyt om dette.

- *Hva med kvotering av kvinner i styrene?*

- Vi har gjort litt forskningsarbeid, men har foreløpig lite empiri. En sak er likevel klar: Skal man kvotere, så gjør det for all del ikke ved å utvide styret. Store styreverdrer verdier. Det viser både vår og andres forskning. Styrever skal være små og transparente. De største styrever finner vi i statlige bedrifter. Det reflekterer muligens at staten tenker representativitet - og ikke effektivitet - når den oppnevner styrever.

Hva er verdien av nasjonalt eierskap?

- *Hva kan politikerne gjøre for bedre eierskap?*

- Her må næringslivet selv tenke kreativt, og for meg ser det ut som om jobben knapt er påbegynt. Jeg var på en høring hos næringsministeren om eierskapsmeldingen i vår sammen med en haug kapitalister. Der var det ikke stort annet å høre enn klaging på formuesskatten og ønsker om flere statspenger til innenlandske innveteringer. Informasjonsverdien var hel heller skral for en søkende Gabrielsen, som sikkert har hørt dette i minst tre år.

Selv mener jeg vi må slutte å være så redd for internasjonalt eierskap. De som mener at det skjer noe mystisk med banker og forsikringsselskaper om vi får stort innslag av utlendinger, må komme ut av skapet og fortelle hva som skader oss som forbrukere og som nasjon. Hadde vi fått dobbelt så høye forsikringspremier om Sampo hadde overtatt Storebrand, eller hadde bare de norske direktørene mistet toppjobbene sine? Det er mulig at hovedkontor-argumentet kan ha noe for seg, mens ellers synes jeg utlendingskritikerne blir svært så flakkende i blikket om du går dem nærmere på klingen. Hva er egentlig verdien av nasjonalt eierskap? Hvis eierskap er en produksjonsfaktor på linje med kapital og arbeidskraft, er det ikke da viktig å ha internasjonal konkurranse om det beste eierskapet i Norge? Kanskje det utenlandske selskapet har kompetanse vi selv ikke har. Denne ideen om at nasjonalt eierskap er så viktig og at utenlandske eiere ikke skjønner norske selskapers beste, skulle jeg gjerne sett bedre argumentasjon for. Uten en slik avklaring blir det vanskelig å etablere en troverdig eierskapspolitikk, sier professor Øyvind Bøhren.

Billedtekst:

- *Det bør være forbudt å si at du "sitter" i et styre. Du arbeider i styret. Der skal medlemmene slite, jobbe og svette, sier professor Øyvind Bøhren ved Handelshøyskolen BI. Han påviser at det direkte eierskap gir de beste resultatene.*

Sitater:

"Eierskap er en produksjonsfaktor på samme måte som kapital og arbeidskraft. Eierskap er viktig"

"Minst 92 prosent av eierskapet ikke er til stede i styret og ledelsen. Her ligger et stort potensial for forbedring av lønnsomheten"

"Det direkte eierskapet gir høyere verdiskapning enn det indirekte"

”Det beste er at styret og ledelsen til sammen eier henimot halvparten av selskapet”

”Havresekken skal passes av den som eier den; ikke av bukken”

”Denne ideen om at nasjonalt eierskap er så viktig skulle jeg gjerne sett bedre argumentasjon for”